

smo pa sklenile, da napravimo me teti Ani malo veselja, in sicer tako, da bo vsaka izmed nas napravila prav sama kakšno jed in jo podarila zvečer teti Ani.

Tonka: Če se boste ve vse in še tudi Tekla kosale, potem se pa pridružim še jaz.

Tekla: Jaz že vem, kaj bom napravila.

Tonka: No, dobro. Tudi jaz prinesem svoje darilo, da se tako zahvalim teti za vse, kar je dobrega storila mojemu ateju v bolnišnici.

Micika (stopi v sobo): Kaj pa naj danes za večerjo naredim?

Minka: To tebi prepustimo. Glavna skrb vsake izmed nas bodi zdaj ta, da se bomo postavile s svojo kuhinjsko umetnostjo, ko bo prišla teta.

Micika: S kakšno umetnostjo? Če bi jaz zdaj-le kateri rekla: pojdi mi kave skuhat, pa bi vas spravila vse v zadrego. Toliko glejte, da ne boste napravile kakšne neumnosti.

Doroteja: To bi se bilo kvečemu za-te bati.

Tekla: Da, da, Micika! Le glej, da boš teti prav dobro postregla.

Minka: Ti deklič pa lepo tiho bodi in drži jezik za zobmi. Jaz že vem, kako se mora ravnati s takimi osebami. Tako umazana pa tudi jaz ne bom, da bi teti ne prinesla nobenega daru. Taki-le gostje sežejo nazadnje tudi v roko. Pa tako, da v roki kaj ostane.

Doroteja: Micika, ti si preveč sebična!

Minka: Zdaj le brž vsaka na svoje delo.

(Konec prih.)

(Zaveza pade.)

Fr. Rojec:

Ob žetvi.

Pšenico žanjejo ženjice
in v snopih zdevajo v kopice,
otroci pridni in marljivi
pa klasja iščejo po njivi.
Naberejo ga snopič mnog
in k žitu znosijo ga v stog.

Lepo to res je za otroke,
da urijo si v delu roke;
a tudi blago njih je delo,
da klasje konca ne bo vzelo:
rešujejo s tem kruh ljudem,
oh kruh - kot biser drag očem.

Naj vsi otroci to bi znali,
pa v delu sreče si iskali,
potem lahko jim bo živeti
v domovju ali v tujem sveti:
kdor mlad se delu priuči,
nikoli sile ne trpi!

